

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 22. decembra 2022 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Občianstvo Európskej únie – Články 18 a 21 ZFEÚ – Žiadosť tretieho štátu adresovaná členskému štátu o vydanie občana Únie, štátneho príslušníka iného členského štátu, ktorý uplatnil svoje právo na voľný pohyb v prvom z týchto členských štátov – Žiadosť podaná na účely výkonu trestu odňatia slobody – Zákaz vydávania osôb vzťahujúci sa iba na vlastných štátnych príslušníkov – Obmedzenie voľného pohybu – Odôvodnenie založené na zabránení beztrestnosti – Proporcionalita“

Vo veci C-237/21,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Oberlandesgericht München (Vyšší krajský súd Mníchov, Nemecko) z 9. apríla 2021 a doručený Súdnemu dvoru 13. apríla 2021, ktorý súvisí s konaním týkajúcim sa vydania:

S.M.

za účasti:

Generalstaatsanwaltschaft München,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredseda L. Bay Larsen, predsedovia komôr A. Arabadžiev, K. Jürimäe (spravodajkyňa), E. Regan, P. G. Xuereb, L. S. Rossi, sudcovia M. Iešič, I. Jarukaitis, A. Kumin, N. Jääskinen, N. Wahl, I. Ziemele, J. Passer a O. Spineanu-Matei,

generálny advokát: J. Richard de la Tour,

tajomník: D. Dittert, vedúci oddelenia,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 26. apríla 2022,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Generalstaatsanwaltschaft München, v zastúpení: J. Ettenhofer, a F. Halabi, splnomocnení zástupcovia,
- nemecká vláda, v zastúpení: J. Möller a M. Hellmann, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: nemčina.

- česká vláda, v zastúpení: A. Edelmannová, M. Smolek a J. Vláčil, splnomocnení zástupcovia,
- španielska vláda, v zastúpení: L. Aguilera Ruiz, splnomocnený zástupca,
- chorvátska vláda, v zastúpení: G. Vidović Mesarek, splnomocnená zástupkyňa,
- litovská vláda, v zastúpení: K. Dieninis a R. Dzikovič, splnomocnení zástupcovia,
- poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,
- Európska komisia, v zastúpení: L. Baumgart, S. Grünheid a H. Leupold, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 14. júla 2022,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 18 a 21 ZFEÚ.
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci žiadosti o vydanie S.M., ktorý má chorvátsku, bosniansku a srbskú štátnu príslušnosť, a orgány Bosny a Hercegoviny ju adresovali orgánom Spolkovej republiky Nemecko, pričom jej cieľom bol výkon trestu odňatia slobody.

Právny rámec

Európsky dohovor o vydávaní

- 3 Článok 1 Európskeho dohovoru o vydávaní podpísaného v Paríži 13. decembra 1957 (ďalej len „Európsky dohovor o vydávaní“) stanovuje:
„Zmluvné strany sa zaväzujú vzájomne si vydávať, v súlade s ustanoveniami a podmienkami uvedenými v tomto dohovore, všetky osoby, proti ktorým vedú príslušné orgány dožadujúcej strany trestné stíhanie pre trestný čin alebo ktoré vyžadujú tieto orgány na výkon trestu alebo ochranného opatrenia.“
- 4 Článok 6 tohto dohovoru, nazvaný „Vydávanie občanov“, stanovuje:
„1. a Zmluvné strany majú právo odmietnuť vydanie svojich občanov.
b Každá zmluvná strana môže vyhlásením urobeným pri podpise alebo ukladaní svojej ratifikačnej listiny alebo listiny o prístupe, v rozsahu, v akom sa jej to týka, a na účely tohto dohovoru vymedziť pojem ‚občan‘.
c Občianstvo sa bude určovať k času, keď sa prijíma rozhodnutie o vydaní. ...“

2. Ak dožiadaná strana nevydá svojho občana, odovzdá na žiadosť dožadujúcej strany vec svojim príslušným orgánom, aby mohli začať trestné stíhanie, pokiaľ to považujú za vhodné. Spisy, informácie a usvedčujúce veci, ktoré sa vzťahujú na trestný čin, sa za tým účelom bezplatne odovzdávajú spôsobom uvedeným v odseku 1 článku 12. Dožadujúca strana bude informovaná o výsledku svojej žiadosti.“

- 5 Spolková republika Nemecko urobila v zmysle článku 6 ods. 1 písm. b) Európskeho dohovoru o vydávaní pri uložení ratifikačnej listiny 2. októbra 1976 vyhlásenie v tomto zmysle:

„Vydanie nemeckých štátnych príslušníkov zo Spolkovej republiky Nemecko do cudzieho štátu je na základe článku 16 ods. 2 prvej vety [Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (Základný zákon Spolkovej republiky Nemecko) z 23. mája 1949 (BGBl. 1949 I, s. 1)] zakázané, a preto musí byť v každom prípade odmietnuté.

Pojem ‚občan‘ v zmysle článku 6 ods. 1 písm. b) Európskeho dohovoru o vydávaní sa vzťahuje na všetkých Nemcov v zmysle článku 116 ods. 1 Základného zákona Spolkovej republiky Nemecko.“

Dohovor o odovzdávaní odsúdených osôb

- 6 Podľa článku 2 Dohovoru Rady Európy z 21. marca 1983 o odovzdávaní odsúdených osôb (ďalej len „dohovor o odovzdávaní odsúdených osôb“) možno osobu odsúdenú na území jednej zmluvnej strany tohto dohovoru (odsudzujúci štát) odovzdať na územie jej krajiny pôvodu (vykonávajúci štát) na výkon trestu, ktorý jej bol uložený. Podľa článku 9 ods. 1 písm. b) uvedeného dohovoru tak sankciu uloženú v odsudzujúcom štáte možno nahradiť sankciou stanovenou právnou úpravou vykonávajúceho štátu za rovnaký trestný čin.
- 7 Podľa odôvodnení tohto dohovoru je cieľom takéhoto odovzdania najmä podpora resocializácie odsúdených osôb tým, že sa cudzincom, ktorí boli pozbavení slobody, lebo spáchali trestný čin, dá možnosť vykonať ich tresty v ich pôvodnom sociálnom prostredí.
- 8 Od 1. novembra 1995 je dohovor o odovzdávaní odsúdených osôb záväzný pre všetky členské štáty Európskej únie. Tento dohovor, ktorý zaväzuje aj Bosnu a Hercegovinu, nadobudol v Nemecku platnosť 1. februára 1992.

Nemecké právo

- 9 Článok 16 ods. 2 Základného zákona Spolkovej republiky Nemecko stanovuje:
- „Žiaden Nemeck nemôže byť vydaný do zahraničia. Zákon môže stanoviť odlišnú úpravu pre vydávanie do členského štátu [Únie] alebo na medzinárodný súd, ak sú zaručené zásady právneho štátu.“
- 10 Článok 116 ods. 1 Základného zákona Spolkovej republiky Nemecko stanovuje:
- „Nemcom‘ v zmysle tohto Základného zákona je ten, kto má nemecké štátne občianstvo alebo ten, kto bol ako utečenec alebo vyhnanec nemeckej národnosti alebo ako jeho manželský partner alebo potomok prijatý na území Nemeckej ríše podľa stavu k 31. decembru 1937, ak zákon nestanovuje inak.“

- 11 § 48 Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen (zákon o medzinárodnej právnej pomoci v trestných veciach) z 23. decembra 1982 (BGBl. 1982 I, s. 2071) v znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti vo veci samej (ďalej len „IRG“) stanovuje:

„Vzájomná právna pomoc môže byť poskytnutá v rámci trestného konania vo forme výkonu trestu alebo inej sankcie uloženej v zahraničí právoplatným rozsudkom. ...“

- 12 Podľa § 54 a 55 IRG pokiaľ je výkon cudzieho rozhodnutia v Nemecku povolený, uložená sankcia sa zmení na najbližšiu sankciu podľa nemeckého práva a cudzie rozhodnutie sa vyhlási za vykonateľné. Podľa § 57 ods. 1 IRG nemecká prokuratúra zabezpečí výkon trestu, „ak s výkonom súhlasí cudzí štát“.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

- 13 Dňa 5. novembra 2020 orgány Bosny a Hercegoviny požiadali Spolkovú republiku Nemecko, aby vydala S.M., ktorý má chorvátsku, bosniansku a srbskú štátnu príslušnosť, na účely výkonu trestu odňatia slobody v trvaní šiestich mesiacov, ktorý mu bol uložený za trestný čin korupcie rozsudkom mestského súdu Bosanska Krupa (Bosna a Hercegovina) z 24. marca 2017. S.M. žije v Nemecku so svojou manželkou od polovice roku 2017. Pracuje tam od 22. mája 2020 a po tom, čo bol dočasne vzatý do vydávacej väzby, sa v súčasnosti nachádza na slobode.
- 14 Nemecké orgány informovali chorvátske orgány o žiadosti o vydanie týkajúcej sa S.M. bez akejkoľvek reakcie z ich strany.
- 15 Generalstaatsanwaltschaft München (Generálna prokuratúra Mníchov, Nemecko) s odkazom na rozsudok z 13. novembra 2018, Raugėvicius (C-247/17, ďalej len „rozsudok Raugėvicius“, EU:C:2018:898), navrhla vyhlásiť vydanie S.M. za neprípustné.
- 16 Podľa Oberlandesgericht München (Vyšší krajský súd Mníchov, Nemecko), ktorý je vnútroštátnym súdom v prejednávanej veci, dôvodnosť návrhu Generálnej prokuratúry v Mníchove závisí od toho, či sa majú články 18 a 21 ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že bránia vydaniu občana Únie aj v prípade, ak je dožiadaný členský štát povinný pristúpiť k jeho vydaniu z hľadiska medzinárodných zmlúv.
- 17 Tento súd sa domnieva, že táto otázka nebola v rozsudku Raugėvicius zodpovedaná, pretože vo veci, v ktorej bol tento rozsudok vyhlásený, bola Fínska republika vzhľadom na uplatniteľné medzinárodné zmluvy oprávnená nevydať dotknutého litovského štátneho príslušníka do Ruskej federácie.
- 18 Rovnako podľa vnútroštátneho súdu osobitné dohody o vydávaní alebo Európsky dohovor o vydávaní, o ktoré išlo vo veciach, v ktorých boli vyhlásené rozsudky zo 6. septembra 2016, Petruhin (C-182/15, EU:C:2016:630); z 10. apríla 2018, Piscioti (C-191/16, EU:C:2018:222), ako aj zo 17. decembra 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Vydanie na Ukrajinu) (C-398/19, EU:C:2020:1032), ponechali na dožiadanom členskom štáte, aby rozhodol, do ktorého z dožadujúcich štátov má byť stíhaná osoba vydaná. Odovzdanie trestne stíhaného občana Únie do členského štátu pôvodu bolo v uvedených veciach možné bez toho, aby dotknuté členské štáty porušili svoje povinnosti vyplývajúce z medzinárodných zmlúv vo vzťahu k dotknutým tretím krajinám.

- 19 V tomto prípade však Spolková republika Nemecko je povinná vydať S.M. do Bosny a Hercegoviny podľa článku 1 Európskeho dohovoru o vydávaní.
- 20 V súlade s týmto ustanovením majú Spolková republika Nemecko a Bosna a Hercegovina vzájomnú povinnosť vydať si osoby vyžiadané súdnymi orgánmi dožadujúceho štátu na účely výkonu trestu, pokiaľ sú splnené podmienky stanovené v tomto dohovore a žiadne iné jeho ustanovenie neupravuje výnimku.
- 21 V prejednávanej veci sú podmienky stanovené v tom istom dohovore na účely vydania S.M. splnené a podľa relevantných ustanovení Európskeho dohovoru o vydávaní mu nič nebráni. Konkrétne uvedené vydanie a akty, o ktoré sa opiera, dodržiavajú minimálne normy medzinárodného práva platné v Spolkovej republike Nemecko a nie sú v rozpore s kogentnými ústavnými zásadami alebo nevyhnutnou úrovňou ochrany základných práv.
- 22 Podľa názoru vnútroštátneho súdu teda existujú pochybnosti o tom, či sa judikatúra vyplývajúca z rozsudku Raugevicius uplatňuje na prípad, o aký ide vo veci samej.
- 23 V tejto súvislosti tento súd zdôrazňuje, že podľa judikatúry Súdneho dvora neexistencia rovnosti zaobchádzania vyplývajúca z toho, že občan Únie, ktorý má štátnu príslušnosť iného členského štátu, než je dožiadaný členský štát, môže byť vydaný, na rozdiel od štátneho príslušníka dožiadaného členského štátu, predstavuje obmedzenie práva slobodne sa pohybovať a zdržiavať sa na území členských štátov stanoveného v článku 21 ZFEÚ.
- 24 Takéto obmedzenie je odôvodnené len vtedy, ak je založené na objektívnych kritériách a je primerané legitímnemu cieľu sledovanému dožiadaným členským štátom. Súdny dvor v tejto súvislosti uznal, že cieľ spočívajúci v zabránení beztrestnosti osôb, ktoré spáchali trestný čin, treba považovať za legitímny cieľ, ktorý v zásade môže odôvodniť reštriktívne opatrenie, akým je vydanie.
- 25 Otázka, či potreba prijať menej obmedzujúce opatrenia než vydanie môže znamenať, že dožiadaný členský štát porušuje svoje povinnosti vyplývajúce z medzinárodného práva, však ešte nebola predmetom judikatúry Súdneho dvora.
- 26 Vnútroštátny súd napokon spresňuje, že výkon trestu odňatia slobody uloženého mestským súdom Bosanska Krupa je v Nemecku možný. Keďže S.M. sa už nachádza na nemeckom území, dohovor o odovzdávaní odsúdených osôb, ktorý ratifikovala tak Spolková republika Nemecko, ako aj Bosna a Hercegovina, nie je relevantný. Výkon trestu sa tak riadi nemeckým právom, ktoré nevyžaduje, aby stíhaná osoba mala nemeckú štátnu príslušnosť, ani aby dala svoj súhlas. Toto vykonanie je však možné len vtedy a len v rozsahu, v akom s tým odsudzujúci štát súhlasí. V prejednávanej veci to tak nie je, keďže orgány Bosny a Hercegoviny požiadali o vydanie S.M., a nie o to, aby výkon trestu, ktorý mu bol uložený, zabezpečili nemecké orgány.
- 27 Za týchto okolností Oberlandesgericht München (Vyšší krajský súd Mníchov) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Vyžadujú zásady uplatňovania článkov 18 a 21 ZFEÚ, vyplývajúce z [rozsudku Raugevicius], aby bola zamietnutá žiadosť tretieho štátu o vydanie občana Únie na výkon trestu opierajúca sa o [Európsky dohovor o vydávaní] aj v prípade, ak dožiadaný členský štát je podľa tohto dohovoru

povinný na základe medzinárodného práva vydať občana Únie, keďže vymedzil pojem ‚občan‘ podľa článku 6 ods. 1 písm. b) [uvedeného] dohovoru tak, že sú doň zahrnutí len jeho vlastní občania, a nie aj iní občania Únie?“

O prejudiciálnej otázke

- 28 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa články 18 ZFEÚ a 21 ZFEÚ majú vykladať v tom zmysle, že bránia tomu, aby členský štát v prípade žiadosti o vydanie podanej tretím štátom na účely výkonu trestu odňatia slobody štátneho príslušníka iného členského štátu s trvalým pobytom v prvom uvedenom členskom štáte, ktorého vnútroštátne právo zakazuje len vydávanie vlastných štátnych príslušníkov mimo Únie a stanovuje možnosť výkonu tohto trestu na jeho území za predpokladu, že s tým tretí štát súhlasí, vydal tohto občana Únie v súlade so svojimi záväzkami vyplývajúcimi z medzinárodného dohovoru, keďže bez takéhoto súhlasu nemôže účinne zabezpečiť výkon tohto trestu.
- 29 V prvom rade treba pripomenúť, že rozsudok Raugevicius sa rovnako ako vec sama týkal žiadosti o vydanie podanej tretím štátom, s ktorým Únia neuzavrela dohodu o vydávaní. Súdny dvor v bode 45 tohto rozsudku rozhodol, že hoci v prípade neexistencie pravidiel práva Únie, ktorými sa riadi vydávanie štátnych príslušníkov členských štátov do tretích štátov, sú členské štáty oprávnené prijať takéto pravidlá, zároveň sú povinné vykonávať túto právomoc v súlade s právom Únie, predovšetkým so zákazom diskriminácie podľa článku 18 ZFEÚ, ako aj právom slobodne sa pohybovať a zdržiavať sa na území členských štátov, zaručeným v článku 21 ods. 1 ZFEÚ.
- 30 Štátny príslušník členského štátu zdržiavajúci sa legálne v inom členskom štáte má preto z dôvodu svojho postavenia občana Únie právo odvolávať sa na článok 21 ods. 1 ZFEÚ a spadá do pôsobnosti Zmlúv v zmysle článku 18 ZFEÚ, ktorý obsahuje zásadu zákazu diskriminácie na základe štátnej príslušnosti [rozsudok zo 17. decembra 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Vydanie na Ukrajinu) C-398/19, EU:C:2020:1032, bod 30 a citovaná judikatúra].
- 31 Okolnosť, že takýto štátny príslušník iného členského štátu, ako je členský štát, ktorému bola odovzdaná žiadosť o vydanie, má tiež štátnu príslušnosť tretieho štátu, ktorý túto žiadosť podal, nemôže tomuto štátnemu príslušníkovi zabrániť, aby uplatnil svoje práva a slobody vyplývajúce z jeho postavenia občana Únie, najmä práva a slobody zaručené článkami 18 a 21 ZFEÚ. Súdny dvor totiž opakovane rozhodol, že dvojité štátne občianstvo členského štátu a tretieho štátu nemôže zbaviť dotknutú osobu týchto práv a slobôd [pozri v tomto zmysle rozsudky Raugevicius, bod 29, a zo 17. decembra 2020 Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Vydanie na Ukrajinu), C-398/19, EU:C:2020:1032, bod 32].
- 32 V prejednávanej veci z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že S.M., ktorý má okrem iného chorvátsku štátnu príslušnosť, si ako občan Únie uplatnil svoje právo podľa článku 21 ods. 1 ZFEÚ voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v inom členskom štáte, v tomto prípade v Spolkovej republike Nemecko, takže jeho situácia spadá do pôsobnosti Zmlúv v zmysle článku 18 ZFEÚ bez ohľadu na skutočnosť, že je zároveň štátnym príslušníkom tretej krajiny, ktorá podala žiadosť o jeho vydanie.
- 33 V druhom rade podľa judikatúry Súdneho dvora pravidlá členského štátu týkajúce sa vydávania osôb, ktoré tak ako vo veci samej zavádzajú rozdielne zaobchádzanie podľa toho, či je vyžiadaná osoba štátnym príslušníkom tohto členského štátu alebo štátnym príslušníkom iného členského štátu, keďže vedú k tomu, že štátnym príslušníkom iných členských štátov, ktorí sa legálne

zdržiavajú na území dožiadaného členského štátu, sa neposkytuje ochrana pred vydaním, ktorú požívajú štátni príslušníci tohto členského štátu, môžu ovplyvniť slobodu pohybu a pobytu prvých uvedených štátnych príslušníkov na území členských štátov [pozri v tomto zmysle rozsudky Raugevicius, bod 28, a zo 17. decembra 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Vydanie na Ukrajinu), C-398/19, EU:C:2020:1032, bod 39 a citovanú judikatúru].

- 34 Z toho vyplýva, že v situácii, o akú ide vo veci samej, vedie rozdielne zaobchádzanie, ktoré spočíva v umožnení vydania občana Únie, štátneho príslušníka iného členského štátu, než je dožiadaný členský štát, k obmedzeniu slobodu pohybu a pobytu na území členských štátov v zmysle článku 21 ZFEÚ [rozsudky Raugevicius, bod 30, a zo 17. decembra 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Vydanie na Ukrajinu), C-398/19, EU:C:2020:1032, bod 40 a citovaná judikatúra].
- 35 Takéto obmedzenie možno odôvodniť iba vtedy, ak sa opiera o objektívne dôvody a je primerané cieľu legitímne sledovanému vnútroštátnym právom [rozsudky Raugevicius, bod 31, a zo 17. decembra 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Vydanie na Ukrajinu), C-398/19, EU:C:2020:1032, bod 41 a citovaná judikatúra].
- 36 V tomto kontexte Súdny dvor uznal, že cieľ spočívajúci v zabránení beztrestnosti osôb, ktoré spáchali trestný čin, musí byť považovaný za legitímny a umožňuje odôvodniť opatrenie obmedzujúce základnú slobodu upravenú v článku 21 ZFEÚ, za predpokladu, že toto opatrenie je nevyhnutné na ochranu záujmov, ktoré má zaručiť, a len v rozsahu, v akom tieto ciele nemôžu byť dosiahnuté menej obmedzujúcimi opatreniami [rozsudky Raugevicius, bod 32, a zo 17. decembra 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Vydanie na Ukrajinu), C-398/19, EU:C:2020:1032, bod 42 a citovaná judikatúra].
- 37 Hoci v tejto súvislosti zásada *ne bis in idem*, tak ako je zaručená vnútroštátnym právom, môže predstavovať prekážku v stíhaní osôb členským štátom, ktorých sa týka žiadosť o vydanie na účely výkonu trestu, nič to nemení na tom, že vo vnútroštátnom a/alebo medzinárodnom práve existujú mechanizmy, ktoré s cieľom zabrániť riziku, že tieto osoby zostanú nepotrestané, umožňujú, aby vykonali svoj trest najmä v členskom štáte, ktorého sú štátnymi príslušníkmi, čím zvyšujú ich šance na sociálnu reintegráciu po vykonaní trestu (pozri v tomto zmysle rozsudok Raugevicius, bod 36).
- 38 To platí najmä pre Dohovor o odovzdávaní odsúdených osôb, ktorého zmluvnými stranami sú všetky členské štáty, rovnako ako Bosna a Hercegovina. Tento dohovor totiž umožňuje, aby osoba odsúdená na území jedného zmluvného štátu tohto dohovoru v súlade s jeho článkom 2, požiadala o presunutie na územie svojej krajiny pôvodu na účely výkonu trestu, ktorý jej bol uložený, pričom v odôvodneniach dohovoru sa uvádza, že cieľom takéhoto odovzdania je najmä uľahčiť sociálnu reintegráciu odsúdených osôb tým, že umožňuje cudzincom, ktorí sú zbavení slobody v dôsledku trestného činu, vykonať svoj trest v sociálnom prostredí ich pôvodu (pozri v tomto zmysle rozsudok Raugevicius, bod 37 a citovanú judikatúru).
- 39 Okrem toho niektoré členské štáty, ako napríklad Spolková republika Nemecko, stanovujú možnosť vzájomnej právnej pomoci v trestnom konaní vo forme výkonu trestu uloženého v zahraničí.

- 40 Ako pritom zdôraznil generálny advokát v bode 50 svojich návrhov, v prípade žiadosti o vydanie na účely výkonu trestu odňatia slobody spočíva opatrenie, ktoré môže byť alternatívou k vydaniu, a menej zasahuje do výkonu práva na voľný pohyb a pobyt občana Únie s trvalým pobytom v dožiadanom členskom štáte, práve v možnosti výkonu tohto trestu na území tohto členského štátu, ak takáto možnosť v práve dožiadaného členského štátu existuje.
- 41 Navyše, ak táto možnosť existuje, Súdny dvor rozhodol, že vzhľadom na cieľ, ktorým je zabrániť beztrestnosti, sa štátni príslušníci dožiadaného členského štátu na jednej strane a štátni príslušníci iných členských štátov, ktorí majú trvalý pobyt v tomto členskom štáte, a teda preukázali určitý stupeň integrácie do spoločnosti, na strane druhej, nachádzajú v porovnateľnej situácii (pozri v tomto zmysle rozsudok Raugevicius, bod 46 a citovanú judikatúru).
- 42 Za týchto podmienok článku 18 a 21 ZFEÚ vyžadujú, aby štátni príslušníci iných členských štátov, ktorí majú trvalý pobyt v dožiadanom členskom štáte a vzťahuje sa na nich žiadosť o vydanie podaná tretím štátom na účely výkonu trestu odňatia slobody, mohli vykonať svoj trest na území tohto členského štátu za rovnakých podmienok ako jeho štátni príslušníci.
- 43 V prejednávanej veci vnútroštátny súd vychádza z predpokladu, že S.M., ktorý žije so svojou manželkou na území Spolkovej republiky Nemecko od roku 2017 a pracuje tam od roku 2020, sa musí považovať za občana Únie s trvalým pobytom v tomto členskom štáte.
- 44 Okrem toho podľa informácií, ktoré Súdnemu dvoru poskytol vnútroštátny súd, je výkon rozsudku vyhláseného v súvislosti so S.M. v Bosne a Hercegovine možný aj na nemeckom území. V súlade s § 48 a § 57 ods. 1 IRG je totiž výkon trestu uloženého v treťom štáte na nemeckom území povolený, ak s tým tento tretí štát súhlasí.
- 45 Vnútroštátny súd však tvrdí, že v prejednávanej veci by výkon tohto trestu na nemeckom území znamenal, že Spolková republika Nemecko by nerešpektovala povinnosť vydania, ktorú má dožiadaný členský štát podľa Európskeho dohovoru o vydávaní.
- 46 V tejto súvislosti uvádza, že pokiaľ ide o Spolkovú republiku Nemecko, pojem „občania“ v zmysle Európskeho dohovoru o vydávaní zahŕňa iba osoby, ktoré sú štátnymi príslušníkmi tohto členského štátu, v súlade s jeho vyhlásením podľa článku 6 ods. 1 písm. b) tohto dohovoru. Za týchto okolností a na rozdiel od veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok Raugevicius, by prípadné odmietnutie Spolkovej republiky Nemecko vydať S.M. do Bosny a Hercegoviny bolo v rozpore so záväzkami tohto členského štátu podľa toho istého dohovoru.
- 47 Vzhľadom na tieto úvahy treba v treťom rade spresniť, ako uviedol generálny advokát v bode 32 svojich návrhov, že judikatúra Súdneho dvora vyplývajúca z rozsudku Raugevicius nezakotvila automatické a absolútne právo občanov Únie, aby neboli vydaní mimo územia Únie.
- 48 Ako totiž vyplýva z bodov 35 až 42 tohto rozsudku, v prípade vnútroštátnej normy, ktorá tak ako vo veci samej zavádza rozdielne zaobchádzanie medzi štátnymi príslušníkmi dožiadaného členského štátu a občanmi Únie, ktorí v ňom majú trvalé bydlisko, tým, že zakazuje len vydanie prvých uvedených, má tento členský štát povinnosť aktívne zisťovať existenciu alternatív k vydaniu, ktorá menej zasahuje do výkonu práv a slobôd vyplývajúcich pre uvedených občanov Únie z článkov 18 a 21 ZFEÚ, ak sa na nich vzťahuje žiadosť o vydanie podaná tretím štátom.

- 49 Ak teda uplatnenie takejto alternatívy k vydaniu spočíva, ako v prejednávanej veci, v tom, že občania Únie, ktorí majú trvalé bydlisko v dožiadanom členskom štáte, môžu vykonať svoj trest v tomto členskom štáte za rovnakých podmienok ako štátni príslušníci uvedeného členského štátu, ale toto uplatnenie je podmienené získaním súhlasu tretieho štátu, ktorý podal žiadosť o vydanie, články 18 a 21 ZFEÚ ukladajú dožiadanému členskému štátu, aby sa aktívne pokúšal získať súhlas tohto tretieho štátu. Na tento účel je dožiadaný členský štát povinný použiť všetky mechanizmy spolupráce a pomoci v trestných veciach, ktoré má k dispozícii v rámci svojich vzťahov s uvedeným tretím štátom.
- 50 Ak tretí štát, ktorý podal žiadosť o vydanie, súhlasí s tým, aby bol trest odňatia slobody vykonaný na území dožiadaného členského štátu, tento členský štát môže umožniť občanom Únie, na ktorých sa táto žiadosť vzťahuje a ktorí majú na tomto území trvalý pobyt, aby tam vykonali svoj trest, a tak zabezpečiť rovnaké zaobchádzanie, aké vyhradzuje svojim vlastným štátnym príslušníkom v oblasti vydávania osôb.
- 51 V takom prípade z informácií predložených Súdneho dvoru vyplýva, že uplatnenie tejto alternatívy k vydaniu by mohlo tiež umožniť dožiadanému členskému štátu vykonávať svoje právomoci v súlade so zmluvnými povinnosťami, ktoré ho viažu s tretím štátom, ktorý podal žiadosť o vydanie. S výhradou overenia, ktoré má vykonať vnútroštátny súd, totiž súhlas tohto tretieho štátu s výkonom celého trestu uvedeného v žiadosti o vydanie, na území dožiadaného členského štátu v zásade môže spôsobiť, že vyhovie tejto žiadosti viac nebude potrebné.
- 52 Ak sa teda v tomto prípade Spolkovej republike Nemecko podarí získať súhlas Bosny a Hercegoviny s tým, že S.M. vykoná trest, ktorý bol uložený v tomto treťom štáte, na území uvedeného členského štátu, uplatnenie takejto alternatívy k vydaniu, ako to vyžadujú články 18 a 21 ZFEÚ, by nemuselo nevyhnutne viesť k tomu, že by tento členský štát nerespektoval svoje záväzky vyplývajúce z Európskeho dohovoru o vydávaní voči tomuto tretiemu štátu, čo musí overiť vnútroštátny súd.
- 53 Ak však napriek uplatneniu mechanizmov uvedených v bode 49 tohto rozsudku tento tretí štát nesúhlasí s tým, aby bol predmetný trest odňatia slobody vykonaný na území dožiadaného členského štátu, alternatívne opatrenie k vydaniu požadované článkami 18 a 21 ZFEÚ by nebolo možné uplatniť. V takom prípade môže tento členský štát pristúpiť k vydaniu dotknutej osoby v súlade s povinnosťami, ktoré má podľa tohto dohovoru, keďže odmietnutie takéhoto vydania by v tomto prípade neumožňovalo vyhnúť sa riziku beztrestnosti tejto osoby.
- 54 V tom istom prípade vydanie dotknutej osoby predstavuje z hľadiska tohto cieľa nevyhnutné a primerané opatrenie na dosiahnutie uvedeného cieľa, takže obmedzenie práva slobodne sa pohybovať a zdržiavať sa na území členských štátov v zmysle článku 21 ZFEÚ, o ktoré ide vo veci samej, sa vzhľadom na judikatúru citovanú v bodoch 35 a 36 tohto rozsudku zdá byť odôvodnené.
- 55 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora však musí dožiadaný členský štát overiť, či toto vydanie neporušuje práva zaručené Chartou základných práv Európskej únie, najmä jej článkom 19 (rozsudok Raugevicius, bod 49; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 2. apríla 2020, Ruska Federácia, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, bod 64 a citovanú judikatúru).

- 56 So zreteľom na všetky vyššie uvedené úvahy je potrebné na položené otázky odpovedať tak, že články 18 a 21 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že:
- ukladajú členskému štátu, ktorému tretí štát predložil žiadosť o vydanie na účely výkonu trestu odňatia slobody štátneho príslušníka iného členského štátu s trvalým pobytom v prvom členskom štáte, ktorého vnútroštátne právo zakazuje len vydanie jeho vlastných štátnych príslušníkov mimo Únie, a stanovuje možnosť výkonu tohto trestu na jeho území pod podmienkou, že tretí štát s tým bude súhlasiť, aby sa aktívne usiloval o takýto súhlas tretieho štátu, ktorý podal žiadosť o vydanie, využitím všetkých mechanizmov spolupráce a pomoci v trestných veciach, ktoré má k dispozícii v rámci svojich vzťahov s týmto tretím štátom,
  - ak sa takýto súhlas nedosiahne, nebránia tomu, aby za takýchto okolností uvedený prvý členský štát pristúpil k vydaniu tohto občana Únie v súlade s povinnosťami, ktoré má podľa medzinárodného dohovoru, pokiaľ toto vydanie neporušuje práva zaručené Chartou základných práv Európskej únie.

O trovách

- 57 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

Články 18 a 21 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že:

- **ukladajú členskému štátu, ktorému tretí štát predložil žiadosť o vydanie na účely výkonu trestu odňatia slobody štátneho príslušníka iného členského štátu s trvalým pobytom v prvom členskom štáte, ktorého vnútroštátne právo zakazuje len vydanie jeho vlastných štátnych príslušníkov mimo Európskej únie, a stanovuje možnosť výkonu tohto trestu na jeho území pod podmienkou, že tretí štát s tým bude súhlasiť, aby sa aktívne usiloval o takýto súhlas tretieho štátu, ktorý podal žiadosť o vydanie, využitím všetkých mechanizmov spolupráce a pomoci v trestných veciach, ktoré má k dispozícii v rámci svojich vzťahov s týmto tretím štátom,**
- **ak sa takýto súhlas nedosiahne, nebránia tomu, aby za takýchto okolností uvedený prvý členský štát pristúpil k vydaniu tohto občana Únie v súlade s povinnosťami, ktoré má podľa medzinárodného dohovoru, pokiaľ toto vydanie neporušuje práva zaručené Chartou základných práv Európskej únie.**

Podpisy